

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/3/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3108222015
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denis Vékony
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3108222015.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Denisa Vékonyho a sudkýň JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Márie Vrtochovej v spore žalobcu A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. A., C. A. D. XXX/XX, zastúpeného Mgr. Gabrielou Hlavinkovou, advokátkou, so sídlom Trenčín, 1. mája 174/13 proti žalovanej E. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom E., C. XXXX/XX, zastúpenej JUDr. Milan Ficek, advokát s.r.o., so sídlom Bratislava, Žilinská 14, o zaplatenie 3 497,06 eur s príslušenstvom, na odvolania oboch strán sporu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 21C/81/2009-395 zo dňa 13. októbra 2022, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **m e n í** tak, že:

I. Žaloba sa **z a m i e t a**.

II. Žalovaná **m á** voči žalobcovi **n á r o k** na náhradu trov konania v rozsahu 100%, ktorú náhradu trov konania je žalobca **p o v i n n ý** jej zaplatiť v sume určenej rozhodnutím súdu prvej inštancie.

o d ô v o d n e n i e :

1. V predmetnom spore sa žalobca žalobou podanou proti pôvodnej žalovanej F. B. domáhal zaplatenia 1.078,40 eur s úrokom z omeškania 8,5 % ročne od 01.09.2008 do zaplatenia s odôvodnením, že sa stal vlastníkom bytu č. XX vo vchode č. XX v dome súp. č. XXX, zapísaného na LV č. XXXX, k. ú. G. G., a to na základe darovacej zmluvy uzatvorenej so svojou matkou, pôvodnou žalovanou, F. B.. V rámci darovacej zmluvy bolo zriadené vecné bremeno v prospech menovanej, právo bezplatného doživotného bývania v uvedenom byte. Nebolo však dohodnuté bezplatné užívanie služieb spojených s bývaním, naopak, bolo s matkou dohodnuté, že táto si za služby bude platiť sama. To aj robila do chvíle, kým nebola zbavená svojprávnosti rozsudkom súdu a bola jej ustanovená opatrovníčka E. B., súčasná žalovaná. Opatrovníčka matky bez ďalšieho zabezpečila, aby pôvodná žalovaná od februára 2008 neplatila za služby spojené s užívaním bytu. V dôsledku toho bol žalobca nútený tieto platby platiť. Za obdobie od januára 2008 do augusta 2008 zaplatil celkom za matku na mesačnom predpise 24.672,- Sk, ako aj nedoplatok z vyúčtovania za rok 2007 v sume 7.816,- Sk, čo je všetko spolu 32.488,- Sk /v prepočte konverzným kurzom 1.078,40 eur/. V priebehu konania žalobca so súhlasom súdu prvej inštancie zmenil žalobu tak, že žiadal pôvodnej žalovanej uložiť povinnosť zaplatiť mu 3.497,06 eur s úrokom z omeškania 8,5 % ročne zo sumy 1.068,98 eur od 01.09.2008 do zaplatenia a 8,5 % ročne zo sumy 2.418,08 eur od 21.03.2011 do zaplatenia ako náhradu za to čo uhradil na mesačnom predpise od januára 2008 do 25.07.2010 a za zaplatený ako aj nedoplatok z vyúčtovania za rok 2007 s tým, že po tomto dátume už pôvodná žalovaná nebývala v predmetnom byte, ale v domove dôchodcov.

2. Dňa 20.08.2011 pôvodná žalovaná F. B. zomrela. Dedičské konanie po nej bolo vedné Okresným súdom Bratislava IV. pod sp.zn. 65D/601/2011. V tomto dedičskom konaní bolo dňa 6.12.2018 vydané uznesenie o dedičstve, podľa ktorého čistá hodnota dedičstva bola určená sumou 7.518,09 eur, ako

dedičia po uvedenej poručiiteľke prichádzali do úvahy Miroslav Václav (tu žalobca) a E. B. (tu žalovaná) a bola schválená dohoda dedičov, v rámci ktorej nadobudli rovnako obaja dedičia majetok v hodnote 3.750 eur, E. B. ďalej nadobudla pozemky v celkovej hodnote 69,58 eur, zostala jej ale povinnosť vyporiadať sa so spoludedičom formou výplaty vo výške jeho polovičného zákonného dedičského podielu zo sumy získanej z predaja, resp. inej formy nakladania s dedenými nehnuteľnosťami. Na základe uvedeného súd v konaní pokračoval s dedičkou poručiiteľky F. B., E. B. na strane žalovanej, o čom bolo rozhodnuté uznesením zo dňa 24.10.2019.

3. V priebehu sporu, v súvislosti so skončením dedičského konania po pôvodnej žalovanej, vzal potom žalobca svoju žalobu sčasti späť, žiadal, aby žalovanej bola uložená povinnosť zaplatiť mu 2.060,05 eur s úrokom z omeškania 8,5 % ročne zo sumy 501,03 eur od 01.09.2008 do zaplatenia, a zo sumy 1.694,00 eur od 21.03.2011 do zaplatenia. V zásade upresnil, že dátum 01.09.2008 sa viaže k podaniu žaloby, dátum 21.03.2011 sa viaže k zmene žaloby. Pokiaľ ide o požadovanú sumu uviedol, že od žalovanej ako dedičky požaduje polovicu náhrad, ktoré požadoval zaplatiť po pôvodnej žalovanej.

4. Súd prvej inštancie v spore vyhlásil dňa 30. júna 2021 rozsudok č.k. 21C/81/2009-322, ktorým žalovanej uložil povinnosť 1.748,53 eur s úrokom z omeškania 8,5 % ročne zo sumy 501,30 eur od 01.09.2008 do zaplatenia a 8,5 % ročne zo sumy 1.209,04 eur od 21.03.2011 do zaplatenia /výrok I./, žalobu v časti o zaplatenie 311,52 eur a v časti úrokov z omeškania zo sumy 484,96 eur od 21.03.2011 do zaplatenia zamietol /výrok II./, v zostávajúcej časti konanie zastavil /výrok III./ a žiadnej zo strán náhradu trov konania nepriznal /výrok IV./. Rozsudok odôvodnil výsledkami vykonaného dokazovania, ktoré posúdil § 451 ods. 1 a 2, § 454, § 470, § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a podľa zákona č.182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. Uviedol, že na základe darovacej zmluvy a dohody o zriadení vecného bremena je žalobca vlastníkom predmetného bytu, pričom tento nadobudol od pôvodnej žalovanej, zmluvou bolo zriadené aj vecné bremeno spočívajúce v bezplatnom doživotnom práve bývania a užívania predmetného bytu v prospech pôvodnej žalovanej. Podľa zákona o vlastníctve bytov povinnosť uhrádzať zálohové platby na účely tvorby fondu prevádzky, údržby a opráv a na plnenia spojené s užívaním bytu konkrétnemu správcovi bytového domu zaťažuje vlastníka bytu, pričom medzi vlastníkom bytu a správcom bytového domu na základe uvedeného zákona vzniká právny vzťah, práva a povinnosti účastníkov daného vzťahu upravuje tento zákon a špecifikuje písomná zmluva o výkone správy. Z tohto vzťahu pritom nemožno vyvodiť pre pôvodnú žalovanú povinnosť uhrádzať zálohové platby, keďže nebola vlastníkom predmetného bytu, iba jeho užívateľom, a to na základe oprávnenia z vecného bremena. Pokiaľ medzi stranami sporu pri darovaní bytu bolo zriadené vecné bremeno spočívajúce pre pôvodnú žalovanú v práve doživotného bezplatného užívania tohto bytu, má pôvodná žalovaná právo bezodplatne byť užívateľ, teda bez povinnosti akejkoľvek platby žalobkyni za jeho užívanie. Je však potrebné zdôrazniť, že ak nebolo v dohode o zriadení vecného bremena dohodnuté inak, uvedená bezodplatnosť sa týka len užívania bytu a nie aj plnení a služieb, s užívaním bytu spojených. Pôvodná žalovaná mala teda povinnosť nahradiť žalobcovi náklady, ktoré ako vlastníka bytu zaplatil za plnenia a služby, ktoré ona spotrebovala. Pôvodná žalovaná zomrela a podľa zákona dedičia zodpovedajú za dlhy poručiiteľa do výšky nadobudnutého majetku v dedičskom konaní. Úmrtím pôvodnej žalovanej došlo k situácii, že za pohľadávku voči nej uplatnenú v sume 3.497,06 eur zodpovedajú obaja dedičia, keďže prakticky dedili majetok po poručiiteľke F. B. rovným dielom každý jednu polovicu, zodpovedajú za pohľadávku každý v podiele 1/2. Vzhľadom k tomu, že jeden z dedičov je zároveň žalobcom v tomto konaní, bola oprávnená pohľadávka voči druhej dedičke, žalovanej, vo výške 1.748,53 eur, ktorá predstavuje 1/2 pôvodne žalovanej sumy 3.497,06 eur. Zrejme týmto smerom uvažoval aj žalobca, keď žalobu upravil a čiastočne ju vzal späť, podľa jeho vyjadrenia vychádzal zo sumy cca 4.000,- eur, ktorú celkom na službách za matku zaplatil, opomenul však fakt, že zmena žaloby v priebehu konania bola pripustená na základe jeho návrhu len do uvedenej výšky. Súd tak dospel k záveru, že žaloba bola dôvodná v časti o zaplatenie 1.048,53 eur, pokiaľ ide o úroky z omeškania v časti o úroky z omeškania 8,5 % ročne zo sumy 501,30 eur od 01.09.2008 do zaplatenia a 8,5 % ročne zo sumy 1.209,04 eur od 21.03.2011 do zaplatenia. Tak ako bola dôvodná polovica istiny, bol súd toho názoru, že je potrebné na polovicu znížiť aj sumy, z ktorých sa priznáva úrok z omeškania. Pri úrokoch z omeškania od 01.09.2008 bola pôvodná suma 1.068,98 eur, polovica tejto sumy je 534,49 eur, žalovaný ale žiadal úroky z omeškania len zo sumy 501,30 eur, tieto mu boli priznané. Pri úrokoch z omeškania od 21.03.2011 bola pôvodná suma 2.418,08 eur, polovica tejto sumy je 1.209,04 eur, žalobca však žiadal úroky zo sumy 1.694,00 eur. Súd preto rozhodol tak, že priznal žalobcovi úroky z omeškania 8,5 % ročne zo sumy 1.209,04 eur od 21.03.2011 do zaplatenia a žalobu v časti o úroky z omeškania zo sumy 484,96 eur od 21.03.2011 do zaplatenia zamietol (1.694,00 - 1.209,04 = 484,96). Súd poukázal

aj na to, že žalobca po späťvzatí upravenou žalobou žiadal platiť úroky z omeškania celkom zo sumy 2 195,30 eur (501,30 + 1 694,00), čo presahuje upravenú istinu 2 060,05 eur. Pri úprave žaloby na sumu 3 497,06 eur žiadal žalobca úroky z omeškania celkom zo sumy 3 487,06 eur, čo tiež nezodpovedá žalovanej istine a výpočty žalobcu sú nesprávne a nepresné. Pôvodná žalovaná sa nepochybne dostala do omeškania s plnením dlhu, úroky z omeškania v zásade boli uplatnené dôvodne a v zákonnej výške, v prvej časti od podania žaloby v druhej časti od zmeny žaloby. V zostávajúcej časti súd v dôsledku späťvzatia žaloby konanie zastavil s použitím § 145 ods. 2 a § 146 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok /ďalej len CSP/ konanie zastavil. V tomto prípade žalovaná nesúhlasila s čiastočným späťvzatím žaloby a svoj nesúhlas sformulovala tak, že nesúhlasí s čiastočným späťvzatím žaloby, pretože je to len čiastočné späťvzatie žaloby a celé je to zmätočné. Takto formulovaný nesúhlas, ktorý nemal žiadny vecný obsah, súd nepovažoval za vážne dôvody, pre ktoré by konanie v dôsledku čiastočného späťvzatia nezastavil.

5. Na odvolania oboch strán sporu tunajší odvolací súd uznesením č.k. 5Co/57/2021-363 zo dňa 26. januára 2022 vyššie uvedený rozsudok súdu prvej inštancie, s výnimkou výroku III. o zastavení konania zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd súhlasil s právnym posúdením základu veci súdom prvej inštancie, Ak nebolo medzi stranami dohody o zriadení vecného bremena dojednané niečo iné, platí, že právo bezplatného doživotného užívania bytu dáva práva oprávnenému k užívaniu bytu bez toho, aby za samotné toto užívanie platil povinnému akúkoľvek náhradu, nie však na bezodplatné požívanie služby, ktoré sú s užívaním bytu spojené / spotreba elektrickej energie, plynu, kúrenia, vody a podobne/. Užívania takýchto služieb podľa súdnej praxe nemožno podradiť pod právo bezplatného užívania bytu. Tomu zodpovedá len právo neplatiť nič za samotné užívanie bytu, teda typicky žiadne nájomné, alebo inú odplatu. V pomeroch danej veci to v tomto zmysle znamená, že matka strán sporu nebola povinná žalobcovi za užívanie jemu darovaného bytu nič platiť, avšak bola povinná platiť za služby, ktoré jej boli pri užívaní bytu poskytované a ňou spotrebované /teda už uvedené: elektrická energia, plyn, voda, kúrenie a podobne/. Žalobca ako vlastník bytu bol povinný za tieto služby spojené s užívaním bytu podľa zákona o vlastníctve bytov /zákon č. 182/1993 Z.z./ platiť preddavkovo buď správcovi bytového domu, resp. spoločenstvu vlastníkov bytov alebo priamo dodávateľovi, ktorý tieto služby poskytuje. Za služby, ktoré matka strán sporu pri užívaní bytu skutočne spotrebovala bola potom ona povinná zaplatiť žalobcovi ako vlastníkovi bytu, ktorý uhradil preddavkové platby za služby, náhradu. Smrťou matky strán sporu táto jej povinnosť nezanikla a za jej dlh zodpovedajú jej dedičia do výšky ceny nadobudnutého dedičstva /§ 470 ods. 1 Občianskeho zákonníka/. Napriek tomu však odvolací súd posúdil rozsudok súdu prvej inštancie ako nesprávny. Súd prvej inštancie totiž nedostatočne odôvodnil samotnú výšku priznanej náhrady za služby, ktorú žalovanej uložil k zaplateniu. Z rozsudku súdu prvej inštancie nevyplývalo k akým skutkovým záverom a na základe akých vykonaných dôkazov dospel súd prvej inštancie ohľadne sumy samotnej náhrady za zaplatené služby, ktorú uložil žalovanej zaplatiť. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie sa nedalo zistiť aké služby, v akom rozsahu a v akom období matka strán sporu spolu s užívaním predmetného bytu spotrebovala, za aké služby spojené s užívaním bytu žalobca v rozhodnom období platil, ani koľko a kedy za ne zaplatil, pričom ide o otázky rozhodujúce pre posúdenia dôvodnosti žaloby žalobcu. Z rozsudku súdu prvej inštancie tak nebolo vôbec možné zistiť, čím je tvorená suma 1.748,53 eur, ktorú spolu s úrokom z omeškania uložil súd k zaplateniu žalovanej a ako k tejto sume súd prvej inštancie dospel. Rozsudok súdu prvej inštancie tak nie je riadne odôvodnený, čím súd prvej inštancie porušil právo žalovanej na spravodlivý proces.

6. V poradí druhým rozsudkom v tomto spore, č.k. 21C/81/2009-395 zo dňa 13. októbra 2022, súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 1.018,26 eur, s úrokom z omeškania 8,5 % ročne zo sumy 501,03 eur od 01.09.2008 do zaplatenia a 8,5 % ročne zo sumy 517,23 eur od 21.03.2011 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku /výrok I./, v zostávajúcej časti žalobu zamietol /výrok II./ a o náhrade trov konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania /výrok III./. Na odôvodnenie tohto rozsudku uviedol, že po zrušení v poradí prvého rozsudku súdu prvej inštancie a vrátení veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie žalobca zotrval na úhrade sumy 2.060,05 eur s príslušenstvom. Predložil tabuľku úmyselne nezaplatených služieb za obdobie január 2008 až júl 2010. Za toto obdobie si vyčísľil nevyhnutné platby celkovou sumou 4.390,00 eur, ktorú znížil o preplatok 269,96 eur na sumu 4.120,04 eur, z ktorej bola polovica suma 2.060,05 eur. Za nevyhnutné platby podľa tabuľky žalobca považoval výťah, kúrenie, teplú a studenú vodu, SAT a energie spoločných priestorov. Na pojednávaní dňa 09.06.2022 žalobca uviedol, že celkovo si uplatňoval sumu 4.120,04 eur, z ktorej polovica je 2.060,05 eur. V tejto sume sú zahrnuté platby za výťah, SAT,

kúrenie, teplo a voda na TUV, studená voda, svetlo, dažďová voda, atest a deratizácia. Za r. 2008 si teda žalobca uplatňuje sumu 1.340,02 eur, za r. 2009 sumu 976,67 eur, za rok 2010 669,34 eur. Okrem toho si uplatňuje nedoplatok za r. 2007 z vyúčtovania 259,45 eur. Z predpisov mesačných záloh súd zistil, že v období od 01.01.2007 do 30.04.2008 boli predpísané mesačné úhrady za služby, spojené s užívaním bytu v sume 3.197,- Sk (106,12 eur), v období od 01.05.2008 do 31.08.2008 v sume 3.484,- Sk (115,64 eur), v období od 01.09.2008 do 31.08.2009 v sume 5.426,- Sk (180,11 eur), v období od 01.10.2009 v sume 202,03 eur. Žalovaná nenamietala tvrdenie žalobcu, že v období od 01.01.2008 do 25.07.2021 (kedy sa F. B. s predmetného bytu odsťahovala) F. B. predpísané mesačné úhrady neplatila a platil ich on, napokon sama žalovaná predložila písomné vyúčtovanie finančných prostriedkov F. B., ktoré spísala ako jej opatrovníčka, z ktorého vyplýva že od januára 2008 z finančných prostriedkov F. B. predpísané mesačné úhrady za služby, spojené s užívaním bytu, hradené neboli. Zo sumarizácie zálohových platieb za roky 2008 - 2009 bolo možné dovodiť, že predpísané mesačné zálohy a tiež nedoplatky z ročných vyúčtovaní boli prakticky pravidelne hradené. Podľa vyúčtovania nákladov za rok 2007 bol nedoplatok k 31.03.2008 7.816,- Sk (259,44 eur). Podľa predložených písomných vyúčtovaní nákladov bolo ročné zúčtovacie obdobie od 01.04. kalendárneho roka do 31.03. nasledujúceho roka. Pokiaľ ide o vyúčtovania služieb, spojených s užívaním bytu, súd bral do úvahy len náklady na kúrenie, teplo a studenú vodu na TUV, studenú vodu, výťah a svetlo. Do úvahy nebral položky, označené ako FO, IFO, poisťné, správa + SZBD, SAT, dažďová voda, atest, dom. samospr. a atest. Podľa vyúčtovania nákladov za rok 2007 (k 31.03.2008) boli celkové náklady 46.781,- Sk, náklady na položky, ktoré súd nebral do úvahy, boli celkom 6.363,- Sk, po ich odpočítaní išlo o 40.418,- Sk, priemerná suma na jeden mesiac bola 3.368,16 Sk. Podľa vyúčtovania nákladov za rok 2008 (k 31.03.2009) boli celkové náklady 47.196,- Sk, náklady na položky, ktoré súd nebral do úvahy, boli celkom 9 093,- Sk, po ich odpočítaní išlo o 38.103,- Sk, priemerná suma na jeden mesiac bola 3.175,25 Sk. Podľa vyúčtovania nákladov za rok 2009 (k 31.03.2010) boli celkové náklady 1.333,76 eur, náklady na položky, ktoré súd nebral do úvahy, boli celkom 410,17 eur, po ich odpočítaní išlo o 923,50 eur, priemerná suma na jeden mesiac bola 76,96 eur. Za obdobie od 01.01.2008 do 25.07.2010 mala F. B. povinnosť zaplatiť náklady na kúrenie, teplo a studenú vodu na TUV, studenú vodu, výťah a svetlo celkom v sume 3.090,97 eur. Táto suma predstavuje podľa vyúčtovania nákladov za rok 2007 nedoplatok k 31.03.2008 7.816,- Sk (259,44 eur), za január až marec 2008 3 x 3.368,16 Sk = 10.104,48 Sk (335,40 eur), za apríl 2008 až marec 2009 38.103,- Sk (1.264,78 eur), za apríl 2009 až marec 2010 923,50 eur, za apríl 2010 až júl 2010 4 x 76,96 eur = 307,40 eur. V tejto výške teda súd ustálil dlh F. B., na strany sporu pripadol tento dlh v jednej polovici, teda v sume 1.545,48 eur. Za oprávnený považoval súd nárok žalobcu v rozsahu 1.545,48 eur. Pokiaľ žalobca dospel k inej sume, je potrebné konštatovať, že hodnoty, uvedené v ním predloženej tabuľke, nie sú správne, napríklad nevyhnutná platba 155,35 eur za január až marec 2010 má byť správne vo výške 76,96 eur, ako je vyššie uvedené. Súd zrealizoval výpočet v zmysle inštrukcií odvolacieho súdu, vychádzal z hodnôt ročných zúčtovaní, nie predpisov zálohových platieb a vylúčil platby, ktoré síce má povinnosť platiť vlastník bytu, ale nie užívateľ bytu. Súd ďalej akceptoval kompenzačnú námietku žalovanej, preukázala, že uhradila v celej výške pohrebné trovy poručiťky F. B.. Tento fakt žalobca nepoprel, nespochybnil ani výšku pohrebných trov. Ako vyplýva z vyššie citovaného § 470 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, mal žalobca povinnosť zaplatiť polovicu pohrebných trov, túto povinnosť si doposiaľ nesplnil. Z týchto dôvodov potom súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku (1.545,48 eur - 527,22 eur = 1.018,28 eur). V zmysle § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, potom súd žalovanej uložil aj povinnosť zaplatiť žalobcovi aj úrok z omeškania. Pôvodná žalovaná sa nepochybne dostala do omeškania s plnením dlhu, úroky z omeškania v zásade boli uplatnené dôvodne a v zákonnej výške, v prvej časti od podania žaloby v druhej časti od zmeny žaloby. K podaniu žaloby bola pôvodná žalovaná v omeškaní s platbou v sume 594,84 eur, ktorá obsahovala nedoplatok 259,44 eur a platby za január až marec 2008 335,84 eur, súd ale vychádzal zo žaloby. Námietku žalovanej, že sa od nej žiada vyššia suma, ako hodnota majetku, ktorý nadobudla dedením, po vypočítaní úrokov z omeškania, súd neakceptoval, podstatná je výška uplatnenej pohľadávky, ktorá nie je vyššia ako hodnota majetku, ktorý nadobudla dedením, úroky z omeškania sú len príslušenstvom pohľadávky. O náhrade trov konania potom súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a 2, § 256 ods. 1 CSP. V danej veci mal žalobca vo veci úspech len čiastočný /žalobca bol úspešný v rozsahu 49 %, žalovaný v rozsahu 51 %/, preto súd vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

7. Proti tomuto rozsudku podali odvolania obe strany sporu.

8. Žalobca uviedol, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu zisteniu skutkového stavu veci ako aj k jeho nesprávnemu právnemu posúdeniu. Namietal, že by nespochybnil, či neoprel výšku pohrebných trov, ktoré si žalovaná od neho uplatňuje. Pohrebné trovy žalovaná neplatila zo svojich prostriedkov ale z prostriedkov poručiťky a o ich výške už bolo rozhodnuté v dedičskom konaní. Od skončenia dedičského konania žalovaná ani raz žalobcu nevyzvala na úhradu pohrebných trov, a to preto, že sama vie, že na ich úhradu nemá nárok. O čiastku pohrebných trov bolo žalobcovi znížené dedičstvo a tým bola vec právoplatne uzavretá. Žalobca v súvislosti s pohrebnými trovami opakovane vznáša námietku prekážky veci rozhodnutej. Namietal aj nesprávnu aplikáciu § 517 Občianskeho zákonníka a skutočnosť, že v tomto prípade neexistujú proti sebe dve splatné pohľadávky. Žalobca čaká už 14 rokov na verdikt súdu, ktorý jasne uvedie, že žalovaná bola povinná platiť za služby spojené s užívaním bytu a uvedie ich výšku a až keď toto rozhodnutie nadobudne právoplatnosť, tak potom bude mať žalobca splatnú pohľadávku. Žalobca prišiel v danej veci o trovy konania len preto, že sa súd nevedel vysporiadať s jednoduchou otázkou, kto a v akej výške má platiť za služby spojené s užívaním bytu. Pokiaľ ide o istinu, tu súd prvej inštancie nedospel svojím výpočtom k správnejmu výsledku. Ani strana žalovanej neprispela k vyriešeniu veci, ani jedným konštruktívnym argumentom, ani jedným výpočtom. Podľa výpočtu žalobcu /ktorý v odvolaní uviedol-poznámka odvolacieho súdu/ bola pôvodná žalovaná povinná zaplatiť za obdobie od 1.1.2008 do 25.7.2010 náklady na kúrenie, teplo a studenú vodu na TUV, studenú vodu, SAT, výťah a svetlo v spoločných priestoroch celkom 3.623,10 eur, z čoho má žalovaná zaplatiť ako dedička jednu polovicu, teda 1.811,55 eur. Žalobca preto navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalovanej uloží povinnosť zaplatiť mu 1.811,55 eur spolu s úrokom z omeškania 8,5 % ročne zo sumy 501,03 eur od 1.9.2008 do zaplatenia a zo sumy 1.310,52 eur od 21.3.2011.

9. Žalovaná vo svojom odvolaní namietala, že napadnuté rozhodnutie je absolútne nepreskúmateľné a nedostatočne odôvodnené. Súd prvej inštancie sa v novom konaní už odmietol zaoberať vznesenou námietkou rozporu žalovaného nároku s dobrými mravmi a nárok žalobcu posúdil ako dôvodný. Po tom, čo mu odvolací súd vrátil vec na nové konanie a rozhodnutie sa venoval už len dôvodnosti výšky uplatneného žalovaného nároku. Nesplnil si pritom svoju povinnosť uloženú mu odvolacím súdom, ktorý uviedol, že "k náhrade môže byť dané len to, čo žalobca zaplatil na službách spojených s užívaním bytu, ktoré služby boli skutočne spotrebované, teda nemožno vychádzať z platieb predpísaných preddavkov, ale z vyúčtovania skutočných nákladov.". Napriek tomu súd prvej inštancie v odôvodnení svojho nového rozhodnutia neuviedol, koľko pôvodná žalovaná v skutočnosti na službách spojených s užívaním bytu spotrebovala. Uviedol síce výsledné sumy, ktoré bola žalovaná povinná zaplatiť za konkrétne obdobia užívania darovaného bytu, avšak nijako nešpecifikoval, že koľko týchto tzv. energií pôvodná žalovaná v skutočnosti spotrebovala. Toto však mal povinnosť tvrdiť a preukázať žalobca, tento mal najmä definovať napr. koľko stál jeden m³ vody v danom období (A) a koľko m³ vody v tomto období pôvodná žalovaná spotrebovala (B), t. j. $A \times B =$ výsledná suma spotrebovanej vody za konkrétne obdobie. To isté platí nákladoch na kúrenie, výťah a svetlo. Žalovaná podotýka, že nemožno vychádzať len z ročného vyúčtovania. Túto svoju dôkaznú povinnosť si však žalobca nesplnil, dôsledkom čoho neuniesol dôkazné bremeno svojich tvrdení. Povinnosťou súdu prvej inštancie v civilnom spore pritom nie je vyhľadávať dôkazy. Jeho povinnosťou je len posúdiť tvrdenia strán sporu a dôkazy mu predložené na ich preukázanie. Súd má pri posudzovaní sporu vychádzať zo skutkových tvrdení strán sporu, a teda zo skutkového stavu, ktorý mu bol stranami sporu preukázaný. Súd v civilnom spore nemôže dotvárať skutkový stav, skutkový stav má v tomto konaní predovšetkým tvrdiť a preukazovať žalobca. Podľa žalovanej napadnuté rozhodnutie taktiež v časti vychádza aj z nesprávneho právneho posúdenia veci, a to pokiaľ ide o posudzovanie žalovanou vznesenej námietky zodpovednosti za dlhy poručiťky (pôvodnej žalovanej). Každý z dedičov poručiťky nesie zodpovednosť za jeho dlhy len do výšky ceny ním nadobudnutého dedičstva. Žalovaná nadobudla po pôvodnej žalovanej dedičstvo spolu v celkovej výške 3.819,58 eur, čo má za následok, že len do výšky tejto ceny zodpovedá za dlhy pôvodnej žalovanej. Nie je jasné, z akého ustanovenia súd prvej inštancie vychádzal, keď v uviedol, že do výšky celkového dlhu zanechaného poručiťkom sa úroky z meškania nezapočítavajú. Súd predsa nemôže z celkového dlhu poručiťky vylúčiť príslušenstvo, t. j. napr. úrok z omeškania, ako to bolo aj v tomto prípade, pretože celkový dlh netvorí len istina pohľadávky, ale aj jej príslušenstvo, teda aj úroky z omeškania, prípadne náklady spojené s uplatnením pohľadávky a podobne. Ak by sa aj pôvodná žalovaná dostala so zaplatením dlhu vo vzťahu k žalobcovi do omeškania, treba rozlišovať kedy bola v omeškani ona a kedy jej dediči. V takýchto prípadoch by bolo namieste pristúpiť ku kapitalizácii úrokov z omeškania ku dňu smrti poručiťky (pôvodnej žalovanej) a takto vyčíslť celkový dlh, ktorý sa stane predmetom dedičstva. Súd prvej inštancie však napadnutým rozhodnutím žalovanú zaviazal na zaplatenie úrokov z omeškania od roku 2008, pričom absolútne nerozlišoval, že

v tomto čase žalovaná ešte nemohla byť so zaplatením dlhu v omeškaní, nakoľko v tomto čase za dlh ešte nezodpovedala. Do omeškania sa žalovaná mohla dostať najskôr v čase, kedy sa o existencii dlhu poručiťky dozvedela, a teda najskôr v čase, kedy sa rozhodla dedičstvo po poručiťke prijať, ak nie až právoplatným uznesením o dedičstve po pôvodnej žalovanej. Ďalej žalovaná poukázala na to, že pôvodná žalovaná, mama žalobcu a žalovanej, platila predpísané zálohové platby za byt až do 5.9.2007, kedy inkaso zrušila. Dovtedy de facto, t. j. od darovania bytu, čo bolo v apríli 2007 do 05.09.2007, platila všetky platby za vlastníka bytu, čím sa vlastne on počas tohto obdobia na jej úkor obohacoval. Okrem toho pôvodná žalovaná si platila samostatne poplatky za elektrinu, telefón, OLO a dane za byt. Faktom je, že potom ako pôvodná žalovaná inkaso zrušila, úhrady vykonával žalobca z jej sporožirového účtu až dokiaľ mal k nemu prístup, t. j. do 03.02.2008. Podľa vedomosti žalovanej sa žalobca nikdy s pôvodnou žalovanou nedohodol, že táto bude platiť za služby spojené s užívaním bytu. Navyše z finančných prostriedkov patriacich pôvodnej žalovanej sa uhradila výmena okien a celej balkónovej steny, terasy a vymaľovanie bytu, hoci už jeho vlastníkom bol v tom čase žalobca. Pôvodná žalovaná bola v dôsledku svojho ochorenia umiestnená do špecializovaného zariadenia, pričom žalobca ju za dva roky pred jej smrťou ani raz nenavštívil. Bolo by absolútne v rozpore s dobrými mravmi priznať žalobcovi akúkoľvek časť žalovaného nároku, ktorý v skutočnosti ani nepreukázal. Žalovaná preto navrhla, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie a žalobu pre neunesie dôkazného bremena v celom rozsahu zamietol.

10. K odvolaniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná. Podľa nej je odvolanie žalobcu zmätočné, rovnako ako aj celá žaloba. Nesúhlasí s argumentmi uvedenými v odvolaní žalobcu a má za to, že súd prvej inštancie čo do výroku II., ktorým žalobu v časti zamietol, rozhodol vecne správne. Vo zvyšných výrokoch napadla rozsudok aj samotná žalovaná, nakoľko má za to, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, dôsledkom čoho tento nemal žalobcovi priznať ani len časť žalovaného nároku, naopak žalobu mal v celom rozsahu, keď nie pre iné, tak z dôvodu neunesenia dôkazného bremena, zamietnuť. Osobitne sa žalovaná vyjadrila k svojej kompenzačnej námietke. Tú vzniesla dôvodne, s čím sa stotožnil aj súd prvej inštancie. Žalovaná má nárok na náhradu nákladov spojených s pohrebom pôvodnej žalovanej. Pohrebné náklady v celkovej výške 1.054,44 eur hradila žalovaná zo svojich finančných prostriedkov, nie z prostriedkov patriacich pôvodnej žalovanej. Nie je pritom pravdou, že by tieto boli vyporiadané v rámci dedičského konania, ako tvrdí žalobca, čo je evidentné z uznesenia o dedičstve. Tvrdenie žalobcu, že v tomto konaní neexistovala splatná pohľadávka proti splatnej pohľadávke je scestné, pretože pokiaľ by jeho pohľadávka nebola splatná, ťažko by ju mohol s vidinou úspechu zažalovať a súd by mu ju teda ani nemohol priznať, a teda pôvodná žalovaná by so zaplatením takej pohľadávky v čase podania žaloby ani nemohla byť v omeškaní. Z podaného odvolania žalobcu je ďalej zrejmé, že žalobca si neuvedomuje, čo je podstatou civilného sporu. Nie, žalovaná nie je povinná prispievať k vyriešeniu veci vlastnými výpočtami ako sa jej to žalobca snaží vyčítať, predmetné je na samom žalobcovi, tento pokiaľ niečo tvrdí, je povinný to preukázať a správne vypočítať, jednoducho takto to súdu predložiť na rozhodnutie. Žalovaná nie je povinná napomáhať žalobcovi pri uplatnení jeho nároku. To, že je žalobca v tomto smere 14 rokov neschopný relevantne tvrdiť a preukázať žalovanú sumu, nie je vina žalovanej a ani jej to nemôže byť v nijakom smere na ťarchu.

11. K odvolaniu žalovanej sa vyjadril žalobca. Z odvolania žalovanej je podľa žalobcu zrejmé, že nemá preštudované listiny, ktorú sú už niekoľko rokov súčasťou spisu a z ktorých dĺžná čiastka vychádza. Sú doložené vyúčtovania skutočných nákladov a je fabuláciou vychádzať, ako požaduje žalovaná, z toho koľko stál 1m³ vody, koľko jej pôvodná žalovaná spotrebovala, koľkokrát mohla použiť výťah a podobne. Takýto postup je len zavádzanie. Odvolanie žalovanej považuje žalobca za scestné, v rozpore s dobrými mravmi a plné lží a nepodložených tvrdení.

12. Následne sa tak žalobca ako aj žalovaná ešte písomne vyjadrili k vyjadreniam protistrany na svoje odvolania a potom aj k týmto vyjadreniam. Zopakovali svoje argumenty zo svojich odvolaní, na ktorých zotrvali.

13. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP v rozsahu a z dôvodov odvolaní žalobcu a žalovanej a po vykonaní odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 388 CSP zmeniť a žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietnuť.

14. Ako už bolo vyššie uvedené, žalobca sa podanou žalobou proti pôvodnej žalovanej F. B. domáhal zaplata 1.078,40 eur s úrokom z omeškania 8,5 % ročne od 01.09.2008 do zaplata, tvrdiac, že po tom, čo mu pôvodná žalovaná predmetný byt darovala, prestala platiť za služby spojené s užívaním bytu, hoci byt aj naďalej užívala na základe pri darovaní zriadeného vecného bremena bezplatného doživotného bývania. V dôsledku toho bol žalobca nútený tieto platby platiť a za obdobie od januára 2008 do augusta 2008 zaplatil celkom na mesačnom predpise 24.672,- Sk, ako aj nedoplatok z vyúčtovania za rok 2007 v sume 7.816,- Sk, čo je všetko spolu 32.488,- Sk /v prepočte konverzným kurzom 1.078,40 eur/. Po pripustení zmeny žaloby žalobca požadoval od pôvodnej žalovanej zaplata 3.497,06 eur s úrokom z omeškania 8,5 % ročne zo sumy 1.068,98 eur od 01.09.2008 do zaplata a 8,5 % ročne zo sumy 2.418,08 eur od 21.03.2011 do zaplata s tým, že ide o náhradu za to čo uhradil na mesačnom predpise od januára 2008 do 25.07.2010 a za zaplatený ako aj nedoplatok z vyúčtovania za rok 2007. Po smrti pôvodnej žalovanej v priebehu sporu, súd prvej inštancie po skončení dedičského konania rozhodol o pokračovaní v spore s dedičkou F. B., súčasnou žalovanou. V tejto súvislosti upravil žalobca svoju žalobu tak, že od novej žalovanej žiadal zaplata jednej polovice s uplatneného nároku a vo zvyšku vzal svoju žalobu späť /v späťvzatej časti je konanie o žalobe žalobcu právoplatne zastavené v poradí prvým rozsudkom súdu prvej inštancie v tomto spore/.

15. Odvolací súd vo svojom predchádzajúcom, zrušujúcom uznesení v danej veci uviedol, že súhlasí s právnym posúdením základu veci súdom prvej inštancie v tom zmysle, že ak nebolo medzi stranami dohody o zriadení vecného bremena dojednané niečo iné, platí, že právo bezplatného doživotného užívania bytu dáva práva oprávnenému k užívaniu bytu bez toho, aby za samotné toto užívanie platil povinnému akúkoľvek náhradu, nie však na bezodplatné požívanie služieb, ktoré sú s užívaním bytu spojené /spotreba elektrickej energie, plynu, kúrenia, vody a podobne/. Užívania takýchto služieb podľa súdnej praxe nemožno podradiť pod právo bezplatného užívania bytu. Tomu zodpovedá len právo neplatiť nič za samotné užívanie bytu, teda typicky žiadne nájomné, alebo inú odplatu. Ako ďalej uviedol odvolací súd, v pomeroch danej veci to znamená, že matka strán sporu nebola povinná žalobcovi za užívanie darovaného bytu nič platiť, avšak bola povinná platiť za služby, ktoré jej boli pri užívaní bytu poskytované a ňou spotrebované /teda už uvedené: elektrická energia, plyn, voda, kúrenie a podobne/. Žalobca ako vlastník bytu bol povinný za tieto služby spojené s užívaním bytu podľa zákona o vlastníctve bytov /zákon č. 182/1993 Z.z./ platiť preddavkovo buď správcovi bytového domu, resp. spoločenstvu vlastníkov bytov alebo priamo dodávateľovi, ktorý tieto služby poskytuje. Za služby, ktoré matka strán sporu pri užívaní bytu skutočne spotrebovala bola potom ona povinná zaplata žalobcovi ako vlastníkovi bytu, ktorý uhradil preddavkové platby za služby, náhradu. Smrťou matky strán sporu táto jej povinnosť nezanikla a za jej dlh zodpovedajú jej dedičia do výšky ceny nadobudnutého dedičstva / § 470 ods. 1 Občianskeho zákonníka/.

16. Uvedené, hoci by mohlo svedčiť o dôvodnosti základu nároku žalobcu, však nemohlo viesť k procesnému úspechu žalobcu v spore, pretože žalobca v zmysle uvedených právnych záverov pri uplatňovaní svojich nárokov v spore nepostupoval. Žalobca v podanej žalobe ako aj v jej doplnení, zmene a v písomných podaniach, v ktorých súdu vyčísľoval svoje uplatnené nároky vždy opakovane tvrdil, že požaduje zaplata toho, čo za pôvodnú žalovanú zaplatil v jednotlivých kalendárnych mesiacoch na mesačnom predpise úhrad za služby spojené s užívaním bytu /k žalobcom uplatnenému vyúčtovaniu za rok 20047 sa odvolací súd vyjadrí neskôr/. Takto si žalobca svoj uplatnený nárok aj vyčísľoval, keď v tabuľkách výpočtu svojho uplatneného nároku /vid'. č.l. 137, 298, 374/ vždy požadovanú sumu „nevyhnutných platieb“ vyčísľuje ako časť z mesačného predpisu za každý jednotlivý kalendárny mesiac. Ako správne poukázala žalovaná, v celom spore absentujú tvrdenia žalovaného o tom, aké služby, v akých objemoch a za aké ceny pôvodná žalovaná spotrebovala. Takéto rozhodujúce skutkové tvrdenia pritom podľa § 132 ods. 2 CSP nemožno nahradit' listinnými dôkazmi a odkazom na ne /vyúčtovaniami nákladov za jednotlivé kalendárne roky/. Ak si žalobca svoj uplatnený nárok odôvodňoval tak, že sa jedná o náhradu za mesačný predpis úhrad za služby spojené s užívaním bytu /alebo jeho časť/, ktorý platil za pôvodnú žalovanú každý mesiac, nemôže konajúci súd žalobcovi takýto nárok priznať ako bezdôvodné obohatenie, ktoré získala pôvodná žalovaná tým, že spotrebovala v určitom období, určité služby, v určitom objeme a cene, a to bezplatne, keď ich cenu zaplatil dodávateľom /prostredníctvom bytového družstva/ žalobca. Tu by nešlo o odlišné právne posúdenie rozhodujúcich skutočností, ktoré žalobca opísal na odôvodnenie uplatneného nároku ale o nové rozhodujúce skutočnosti, ktoré by konajúci súd konštituoval namiesto žalobcu na odôvodnenie jemu priznaného nároku. Takýto procesný postup konajúceho súdu by bol v príkrom rozpore so zásadou viazanosti súdu žalobným návrhom /§

216 ods.1 CSP/ ako aj s princípom rovnosti zbraní, na ktorom je civilný sporový proces postavený /čl. 6 ods. 1 CSP/.

17. Rovnaké závery sa týkajú aj tej časti žalovaného nároku žalobcu, ktorý žalobca odvodzuje od zaplateného nedoplatku z vyúčtovania nákladov za byt v roku 2007. Aj tu chýbajú tvrdenia žalobcu o spotrebe služieb zo strany žalovanej. Samotné vyúčtovanie je len zúčtovaním predpísaných platieb za služby, zaplateného mesačného predpisu a skutočných nákladov na služby, ktoré vystavuje správca alebo spoločenstvo vlastníkovi bytu – tu žalobcovi. Samo osebe ale nenahrádza tvrdenia o spotrebovaných službách užívateľom bytu. Povinnosť zaplatiť nedoplatok z takéhoto vyúčtovania opätovne stíha v zmysle zákona o vlastníctve bytov vlastníka bytu-žalobcu a nie jeho užívateľa-pôvodnú žalovanú. Ak si chcel žalobca ako vlastník bytu uplatňovať voči užívateľovi bytu, pôvodnej žalovanej, nárok na náhradu za ním zaplatený nedoplatok z vyúčtovania, mal povinnosť na odôvodnenie takéhoto nároku uviesť rozhodujúce skutočnosti, teda že pôvodná žalovaná užívala predmetný byt v rozhodnom období, pri jeho užívaní spotrebovala podľa vyúčtovania nákladov určité služby, v určitých objemoch a v cenách, ktoré on ako vlastník bytu musel zaplatiť. Rovnako ako pri zostávajúcej časti uplatneného nároku však žalobca ani v súvislosti s tou časťou nároku, ktorú odvodzuje od vyúčtovania nákladov za byt v roku 2007, takéto rozhodujúce skutkové tvrdenia počas celého sporu neprodukoval.

18. Žalobca teda ani po predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu, v ktorom bolo jasne uvedené, že povinnosť platiť preddavky na služby spojené s užívaním bytu/mesačný predpis stíha podľa zákona o vlastníctve bytov žalobcu ako vlastníka bytu, nezmenil, resp. nedoplnil svoje rozhodujúce skutkové tvrdenia odôvodňujúce ním uplatnený nárok tak, že si uplatňuje náhradu za služby spojené s užívaním bytu, ktoré on zaplatil a ktoré pôvodná žalovaná bez právneho dôvodu bezodplatne spotrebovala pri užívaní bytu. Doposiaľ tak od žalovanej požaduje a vyčísluje len náhradu za časť ním plateného mesačného predpisu úhrad za služby spojené s užívaním bytu v určitom období a nedoplatku z vyúčtovania nákladov za byt v roku 2007. Na uvedené však žalobca nemá žiadny právny titul, keď platenie mesačného predpisu úhrad za služby spojené s užívaním bytu ako aj nedoplatku z vyúčtovania nákladov za byt je zákonnou povinnosťou žalobcu ako vlastníka bytu. Z týchto dôvodov preto odvolací súd podľa § 388 CSP zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu žalobcu zamietol.

19. O nároku na náhradu trov konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 2 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. Keďže odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, rozhodol sám aj o náhrade trov celého konania. V konaní bola plne procesne úspešná žalovaná, keď z časti bolo konanie pre späťvzatie žaloby žalobcom zastavené /bez akéhokoľvek pričinenia žalovanej, teda žalobca sám zaviniel zastavenie konania v tejto časti/ a v zostávajúcej časti bola žaloba žalobcu zamietnutá. Odvolací súd preto rozhodol, že žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, ktorú náhradu trov konania je žalobca povinný zaplatiť žalovanej v sume určenej rozhodnutím súdu prvej inštancie. Odvolací súd v danej veci nezistil žiadne výnimočné okolnosti hodné osobitného zreteľa, ktoré by ho oprávňovali v zmysle § 257 CSP náhradu trov konania žalovanej celkom alebo čiastočne nepriznať.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa /§ 419 CSP/ v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy /§ 427 ods. 1 CSP/.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom /§ 429 ods. 1 CSP/.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne /dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/ /§ 428 CSP/.